

[Statsministeren.]

Anders Andersens manér, idet det ærede medlem antydede, at det måtte være venskabsforhold, der gør, at Arbejderbevægelsens Erhvervsråd er opført med et beløb. Mig bekendt omfatter de forsikringsordninger, der her er tale om, også krigsforsikring af privat indbo. Det står udtrykkeligt i ændringsforslaget, hvad de forskellige organisationer skal have: Industrirådet 650 000 kr., Håndværksrådet 650 000 kr., Grosserer-Societetets Komité 300 000 kr., Provins-handelskammeret 300 000 kr., De samvirkende Købmandsforeninger i Danmark 200 000 kr., De danske Handelsforeningers Fællesorganisation 200 000 kr., Assurandør-Societetet 200 000 kr., De samvirkende danske Landboforeninger 1 100 000 kr., De samvirkende Husmandsforeninger 550 000 kr. og Andelsudvalget 150 000 kr. Jeg synes ikke, man skal gøre mange bemærkninger i anledning af, at der tildeles den organisation, som berører arbejderne, et beløb på 500 000 kr. af den samlede bevilling på 4,8 mill. kr. Mon vi ikke kan diskutere sagen uden ligefrem at antyde, at der ligger særlige venskabsbetragtninger bagved? Man kan være uenig om fordelingen, uenig om princippet, men jeg synes ikke, man skal fremsætte mere eller mindre indpakkede insinuationer i anledning af, at også arbejdersiden er taget i betragtning. Det ærede medlem hr. Anders Andersen havde jo ingen bemærkninger at gøre til, at landbruget er tilgodeset, som jeg synes, på fuldstændig rimelig vis. Hvis det ærede medlem vil antyde noget venskabsforhold her, har jeg ikke noget imod det, så bliver der ræson i tingene, så er der venskabsforhold til alle sider, og det kan være meget fornuftigt.

Når det ærede medlem hr. Anders Andersen i sin omtale af tilbagebetalingshistorien går så langt som til at sige: hvorfor skal man egentlig møde med kvittering? — så tror jeg nok, vi er kommet derud, hvor det bliver en smule svært at finde den praktiske løsning på den ordning, som det ærede medlem og hans parti sammen med det kon-

servative folkeparti har foreslået; det er dog vist en forholdsvis utænkelig fremgangsmåde.

Jeg skal derfor ikke indlade mig på nogen langstrakt debat. I denne sag står, forstår jeg, princip mod princip. Jeg mente, man nøgternt og roligt kunne vurdere, hvad der kunne gøres eller ikke kunne gøres. Jeg har som sagt ikke kunnet få støtte hos de sagkyndige for tilbagebetalingssynspunktet, og derfor mener jeg, at det forslag, der her foreligger — og som tilgodeser de oprindeligt påtænkte nordiske formål og desuden de organisationer, som i væsentlig grad må komme i betragtning i denne sag — er et forstandigt forslag.

Bestemmelsen om, at de beløb, som fordeles mellem organisationerne, med statsministerens godkendelse skal anvendes til ungdommens uddannelse og til sådanne formål, der vedrører de pågældende organisationers forsknings- og oplysningsarbejde, har vakt nogen kritik. Det fremføres, at statsministeren på dette lovgivningsområde vil påtage sig en slags rolle som formynder og vil umyndiggøre de pågældende organisationer. Det har ikke været min tanke, og hvis der mellem lovforslagets anden og tredje behandling skulle blive enighed om at stryge bestemmelsen om, at det skal ske med statsministerens godkendelse, skal jeg ikke have noget som helst imod det, hvis det kan bidrage til at mildne luften i den henseende. Jeg har ikke noget ønske om, at bestemmelsen opretholdes; jeg har bare anset det for forstandigt, at man sikrede, at disse midler anvendes til ungdomsuddannelsesformål eller dermed beslægtede opgaver. Men all right, hvis det er en stor anstødssten, så kan man se på det.

Jeg har i det hele fået den opfattelse, at venstre og det konservative folkeparti — jeg forstår, det også gælder det ærede kommunistiske parti — ikke vil medvirke til denne lovgivning. Så er der i og for sig, når det kommer til stykket, ikke meget at forhandle om. Hvis der står to hovedsynspunkter over for hinanden, må naturligvis